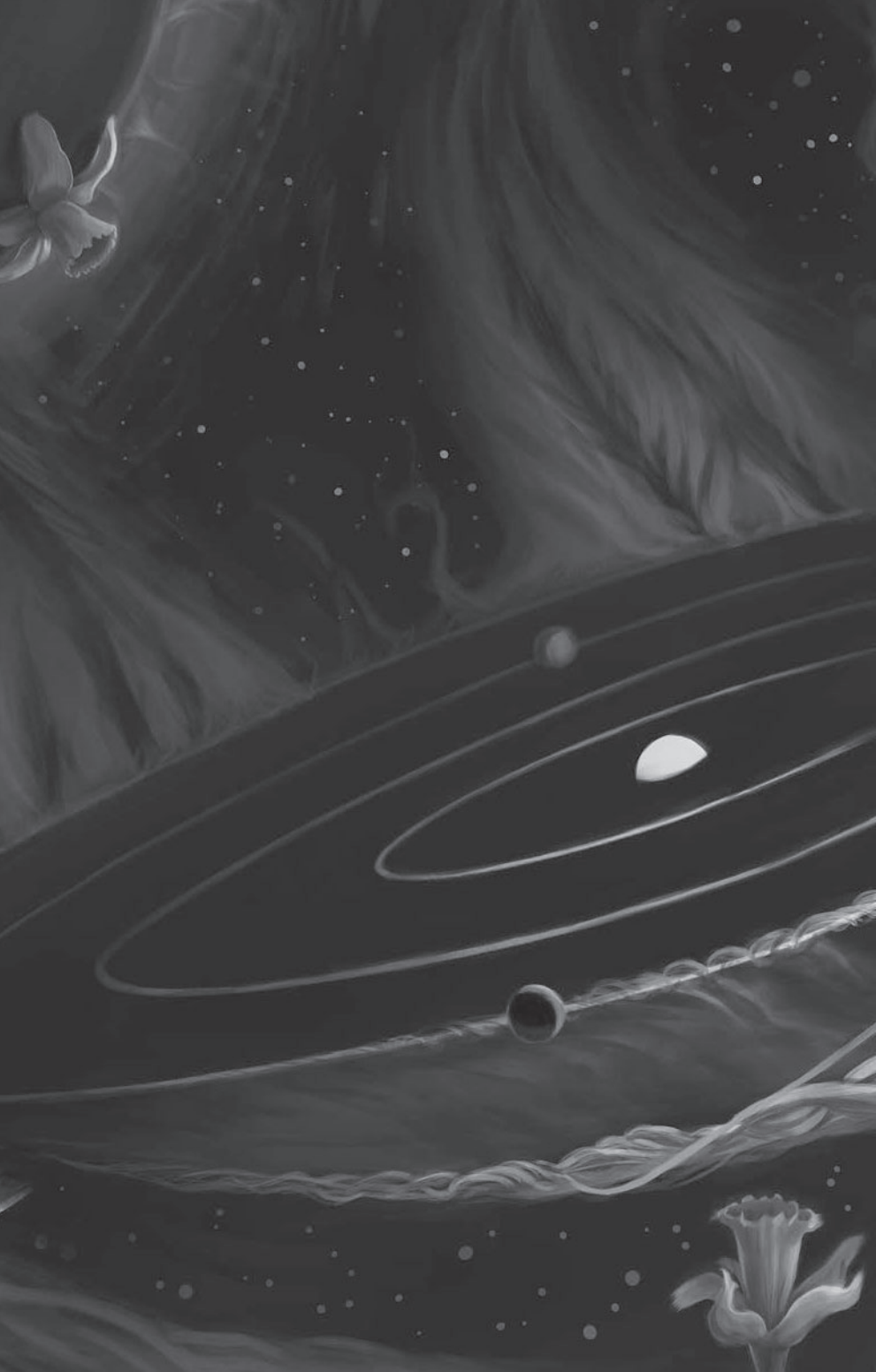

Savage Bonds

Savage Bonds

Vad kötelékek

J. BREE

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
J. Bree: *Savage Bonds – The Bonds that Tie #2*
First published in 2021 by J. Bree

FORDÍTOTTA
Ballai Mária

SZERKESZTETTE
Takács Gábor

BORÍTÓTERV
Emilie Snaith

ISBN 978-963-636-743-5

Minden jog fenntartva

Copyright © J. Bree 2021

© Kossuth Kiadó 2025

© Hungarian translation Ballai Mária 2025

Előszó

North

Fekete füst gomolyog a rémálmaimmal küzdő Bassinger körül. Test nélküli karok kaparásszák a bőrét, de nem hagyom, hogy teljesen felemésszék.

Mindig csak a baj van vele, és most nincs időm kiengeztelni, mert még Athena Bassinger unokaöccse sem terelheti el a figyelmemet arról a szarcunamiról, amire ma délelőtt került sor a campuson a hozzáértés teljes hiánya és a helyzet félrekezelése miatt.

Az elülső épületek visszafoglalása után az udvar felé vettük az irányt, azonban Black közben felhívta Gryphont, és közölte vele, hogy Oleandert elrabolták. Amint Gabe és Bassinger hátat fordított neki, ő faképnél hagyta őket, noha ezt csak később mesélték el nekünk.

Természetesen Oleander nem tudta meghazudtolni magát.

– A horgonyomról van szó, kurvára nem akadályozhatod meg, hogy megkeressem! – förmed rám Bassinger.

Erőt kell vennem magamon, hogy ne forgassam a szemem. Ezt a faszszágot hajtogatja, mióta a többiek távozása után ártalmatlanítanom kellett.

Már semmit sem tehettem azért, hogy megállítsam Gabe-et, és ha annak a kis szarcsimbóknak baja esik, gondoskodni fogok arról, hogy a természetes élete hátralevő részében eszt vessze a rettegéstől, amiért Oleander után rohant. Ha ez a lány rendes horgony lenne, és nem szarna le mindannyiunkat, akkor megbocsátóbb lennék, de már rég bebizonyította, hogy egyáltalán nem számítottunk neki. Sok mindennek hívtak már az évek során, ostobának azonban egyszer sem.

Lerángatom magamról a nyakkendőt, és hagyom lassan lecsúszni a selymet.

– Soha nem tanítottak meg osztozkodni, ugye? Látszik rajtad, hogy egyke vagy. Ő a mi horgonyunk is, és amint kitört a balhé, rögtön kereket oldott. Pontosan úgy viselkedett, ahogy arra számítottunk. Még mindig nem látsz át a szálnalmas kis trükkjein? Vagy még mindig annyira elvakít a köteléke, hogy csak a farkaddal bírsz gondolkodni?

Miközben Atlas a füst ellen küzd, kidomborodnak a nyakát borító tetoválások, de hiába próbálja kiszabadítani magát és nagy falószínűséggel kivenni a fogam. Az irodámban vagyunk, arra várunk, hogy Gryphon és Nox szóljon, ha el kell hagynunk az épületet. Senki sem tanúja a beszélgetésünknek, ezért kellően magabiztosnak érzem magam ahhoz, hogy a fogamat kivillantva

állatiasan rávigyorogjak. Ebben a pillanatban nagyon távol áll tőlem a kifinomult tanácsos énem. Most egy igazi *szörnyeteg* vagyok.

Csak a következő Draven az elátkozott férfiak hosszú sorában, akik soha nem fognak békére vagy nyugalomra lenni.

Bassinger félelmet nem ismerve rám vicSORog, ami azt jelenti, hogy vagy fogalma sincs, mire vagyok képes, vagy azt hiszi, el tud bánni velem. Akárhogy is legyen, ostoba és meggondolatlan, a kötelékünk egy újabb gyenge láncszeme.

Mintha nem lenne elég bajunk Oleanderrel.

Kopogás szakít félbe minket. A tétova hangból könnyen megállapítom, hogy a titkárnom az, aki teljesen eszt veszttette az utóbbi négy óra történései miatt. Hagyom ismét kiülni az arcomra a nyugodt, magabiztos maszkot. Kénytelen vagyok folyton így tenni, hogy anélkül élhessek ebben a világban, hogy esténként vadásznának rám.

Az emberek még csak nem is sejtik, hogy a sötétben mozok a legotthonosabban.

– Tessék!

Penelope halálra réműlve lép be az irodába, és nagy levegőt véve közelít felém. Minden ízében reszket, és kétszer is megköszörüli a torkát, mire képes megszólalni.

– A delta egység az összes diákot megvizsgálta, akik a campuson tartózkodtak a támadás alatt. Negyvenketten megsérültek, de szerencsére eddig nem érkezett hír halálesetről.

Szeme a megkötözött Atlasra villan, és az a kis szín is kifut az arcából, ami eddig kétségbeesetten tartotta magát. Immár falfehér. Bassinger elé állok, és megnyugtatóan Penelopéra mosolygok.

– Mr. Bassinger jelenleg nem tud észszerűen gondolkodni, ezért ilyen szélsőséges eszközökhöz kellett folyamodnom, hogy itt tartsam. Ugyanakkor aggodalomra semmi ok, nem esett bántódása, és itt biztonságban van.

Penelope megint nyel egyet, megremeg az álla, és rám néz. Nemrég került ide, az egyik tehetősebb család lánya, és úgy szagálszik körülöttem, mintha azt hinné, az a kényelmes élet és a gazdagság záloga, ha lefekszik a főnökével.

Számtalan hasonló gondolkodású titkárnővel dolgoztam már együtt, eddig azonban egyik sem teljesített jól a hasonló helyzetekben – amikor lehull rólam a lepel, és egyértelműen látszik, hogy ki vagyok.

Ismét megköszörüli a torkát, és kissé reszkető kézzel felém nyújt egy papírt.

– Az egyik jelentés szerint miss Fallows a diáktársa, Sage Benson után ment. A korábbi feltételezésekkel szemben... nem próbált meg elmenekülni. Gracie Davenport váltig állítja, hogy miss Fallows a barátját akarta megmenteni. Úgy véltem, szeretné tudni ezt az információt.

Kötve hiszem, hogy ez igaz lenne.

Még mindig össze van szorulva a mellkasom, és fáj az állkapcsom az erős fogcsikorgatástól. Penelope nyel egy

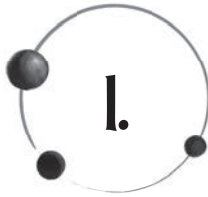
nagyot, én viszont nem bírom eléggé összeszedni magam ahhoz, hogy megnyugtassam. Azt mondja, mennie kell, majd gyakorlatilag kirohan az irodából, és még meg is botlik a küszöb előtt.

Amint bezárul az ajtó, Bassinger rám förmed.

– Látod? Felőlem nyugodtan gyűlölheted Olit, de tévedsz. Nem menekülne el a horgonyai elől. Nem menekülne el *előlem*.

Rezegni kezd a telefon a zsebemben, és amikor előhalászom, Gryphon neve villog a kijelzőn. Elküldte a GPS-koordinátákat, és szűkszavúan közölte velem, hogy Oleander és Gabe biztonságban van.

– Ha továbbra is ezt gondolod, Bassinger, végül a veszedbe rohansz majd miatta.

Oli

Az egyetlen jó ebben az egész helyzetben, amelyben magamat találtam, hogy nem egyedül kell szembenéznem North Draven haragjával.

Mindannyian végignézzük, ahogy a repülő leszáll a kavicsos kifutóra. Felbődül a motorja, amikor hátra menetbe kapcsolva lelassít, és végül nem sokkal előttünk áll meg. A képességem használata miatt egy ideig remegett a kezem, de amint ez elmúlt, Sage odajött hozzám, és ketten közrefogtuk Gabe-et. Sage eleinte tartózkodott a hirtelen mozdulatoktól, de nem azért, mert Gryphon bevetési egységéhez hasonlóan ő is tartott volna tőlem. Egyszerűen csak megértette, milyen kiszámíthatatlanul viselkedhetnek a kötelékek, ha egy horgonyuk veszélyben forog.

Tiszteletben tartotta az egész helyzet örültségét, ugyanis rohadtul ő a legjobb barát, akiről csak álmodni lehet.

Gabe továbbra sem fest túl jól, a bőre szinte szürke, és kissé dülöngél is, ugyanolyan makacs arcot vág, mint mindig. A mellette álló Sage-re pillantok, aki úgy néz rám, mintha közben azért imádkozna, hogy túléljem azt a poklot, ami ezt a zűrzavart követően zúdul majd rám.

A képességem olyan intenzíven rezeg a mellkasomban, mintha arra várna, hogy hivatalosan is bemutatkozhasson a többi horgonyomnak. A lábam még mindig kissé gyenge, és lüktet a fejem. Le kell feküdnöm aludni, mert nagyon kimerített a képességem használata, és bízom benne, hogy a repülő épp olyan fényűző lesz, mint North összes többi tulajdona.

Motyogást hallok a hátunk mögül. A bevetési egység tagjai egymással vitatkoznak, viszont túlságosan fáj a fejem ahhoz, hogy felfogjam a szavaik értelmét. Gabe erősebben megszorítja a vállam, és Gryphon is közelebb lép hozzám, amiből arra következtetek, hogy épp engem ócsárolnak.

Magasról leszarom.

– Rohadtul új embereket kell keresned magad mellé! – vicсорogja Gabe.

Gryphon megvonja a vállát, és a repülő hátuljából lenyíló rámpára szegezi metsző tekintetét.

– Ki fogom deríteni, ki nem hűségese közölük, aztán átszervezem a csapatot.

Jó ég, látszólag nem is dühíti a helyzet. Azon kezdek merengeni, mióta dolgozhat ezekkel az emberekkel.

Kieran és Nox Gryphon közelében állnak, és amikor ismét beszivárog az agyamba a *szörnyeteg* szó, hallom, hogy Kieran ádázul elkáromkodja magát, majd sarkon fordul, hogy letorkolja a két zúgolódó férfit.

Gryphon úgy mustrál, mintha attól tartana, én is vissza fogok vágni nekik. De egyáltalán nem érdekel, hogy mit gondolnak rólam.

Az érdekel, hogy mi a fenét fog csinálni velem North e miatt a galiba miatt. Az érdekel, ahogy Nox képessége megérintette az enyémet, mintha így akarta volna kideríteni, pontosan mire is vagyok képes.

Az érdekel, hogy Gabe még mindig nem bír megállni a lábán, mert a táborban elkábították.

– Milyen magyarázatot tudsz adni nekünk, Fallows? Van bármi mondanivalód azzal kapcsolatban, hogy hónapokon át hazudtál nekünk a képességedről? – szegezi nekem Gryphon a kérdést.

Gabe a védelmemre kel, felé fordítja a fejét, és ellenségesen mered rá.

Ez a kockahasú szépfiú kezd az ujjá köré csavarni, a fene egye meg!

Amikor kinyitja a száját, elhallgattatom, mert nincs az az isten, hogy rá hagyjam a saját csatáim megvívását. Az nem én lennék.

– Nincs semmi mondandóm. Lehet, hogy a horgonyaim vagytok, de kurvára nem tartozom nektek semmivel. *Nagyon* sajnálom, hogy így kellett kiderülnie, hogy egy szörnyeteghez vagytok láncolva.

A szavaimat mélyen átítatja a szarkazmus, és arra számítok, hogy erre valahogy reagálni fog. Azonban nem felel semmit, csak hűvösen méreget. A szemem sarkából észreveszem, hogy Nox vicsorogva bámul rám, engem viszont kurvára nem érdekel sem ő, sem a szar kedve.

De a szavaimmal mindössze annyit értem el, hogy Gabe most már nem Gryphonra haragszik, hanem rám.

– Kurvára ne beszélj így! Épp most mentettél meg mindenkit. Egy szörnyeteg nem tenne ilyet, és mindenki, aki ilyen hülyeségeket mond rólad, egy hálátlan, gerinctelen seggfej, aki képes lenne máglyára vetni a megmentőjét, csak mert az erősebb nála. Képmutató, irigy rohadék az összes.

Hm...

Nem sejtettem, hogy ez ennyire szíven fogja ütni Gabe-et, viszont amikor alaposabban szemügyre veszem a többi horgonyomat, rajtuk is látszik, hogy érzékeny pontra tapintottam. Zavarja őket, hogy mások így beszélnek rólam, de tudom, ez nem azért van, mert gyengéd szálak fűzik őket hozzám. Nox kibaszottul utál, most mégis különösen vérszomjasnak tűnik.

Gryphon fagyos tekintettel néz végig a csapata tagjain, és próbálja felmérni, hogy pontosan mi történik körülöttünk. Kieran keményen leteremti a mögöttünk álló férfiakat, amit a többiek undorodva figyelnek, amikor azonban a rám bámuló rémült diákokra téved a tekintetem, kissé meghűl a vér az ereimben.

Aztán eszembe jut, hogy most mindannyian itt vannak, lélegeznek, és senki sem kínozza meg őket, ami csak nekem köszönhető. Ezért ahelyett, hogy szarul érezném magam a képességem és a valódi énem miatt, elvigyorgom, és a szemöldökömet vonogatva nézek rájuk, hogy kicsit gyötörjem őket.

Esküszöm, az egyik lány mindjárt elájul.

Biztosan nem élte volna túl az Ellenállást és a táborokat.

Végre teljesen kinyílik a repülő hátulja, és felbukkan egy másik bevetési egység. Tetőtől talpig feketébe öltözve masíroznak végig a rámpán. Odajönnek hozzánk, és kódolt parancsot adnak a többieknek, amiből én semmit sem értek. Gabe erősebben szorít, és megfeszül az állkapcsa. Úgy bámul az új jövevényekre, mintha arra számítana, hogy ránk fognak támadni. Félig-meddig abban reménykedem, hogy amennyire lehet, már magunk mögött hagytuk az ilyesmit. Ám ekkor észreveszem, hogy két másik alak is kilép a repülőből, ettől pedig kissé elakad a lélegzetem.

Nem sok erőm maradt küzdeni, kiváltképp North harcmodorában, ami akkor sem menne valami jól, ha minden erőmet bevethetném. Most viszont, mindazok után, amit meg kellett tennem... A fenébe is! Elég lenne egy csúnya pillantást vetnie rám, és a repülő oldaláról kellene levakarnunk a belső szerveit, mert a képességem többé nem fog szarakodni.

Visszakaptam, és alig várja, hogy megmutassa magát.

Egy másodpercre összeszorítom a szemem, nagy levegőt veszek, és próbálom rendezni a gondolataimat. Rá kell találnom valamiféle nyugalomra, békére vagy *akármi másra*, amivel anélkül vészelhetem át ezt a helyzetet, hogy elpusztítanék mindent magam körül.

– Elég mérgesnek tűnik, bassza meg. Nyakig benne vagyunk a szarban, horgony – motyogja nekem Gabe.

Sage-re pillantok, aki igyekszik meghúzni magát, és retteg a felénk tartó pokoltól.

North nagy léptekkel közelít, közben viszont lelassít, ahogy szemügyre veszi a rombolást a körülöttünk elterülő mezőn. Mind a kilencvenkét áldozatom rángatózva fekszik a földön, vér szivárog a szemükből és a fülükből, az agyuk pedig elkezdett lebomlani a koponyájukban.

Atlást még ez sem zökkenti ki, egy pillantást sem vet oldalra, egyenesen felém száguld. Mintha azt is csak az utolsó pillanatban venné észre, hogy a mellettem álló Gabe belém karol. Semmilyen megjegyzést nem tesz erre, de olyan erővel ütközik nekem, hogy kipréseli belőlem a levegőt, és Gabe-től is elszakít. A karjába vesz, és a mellkasához szorít.

– Ez meg mi a fasz volt, Oli? Mi a francért léptél le nélkülem? Veled mentem volna, segítettem volna megkeresni Sage-et – dünnyögi a hajamba.

Miközben felemelem a karom, hogy átkulcsoljam a nyakát, úgy érzem, mintha súlyok húznának lefelé. Rázkódó testtel felsóhajtok, és hagyom magam beleolvadni a karjaiba. Túlságosan kimerített a képességem

használata, mert évekig titkolnom kellett a létezését. Atlas nyakába fúrom az arcom.

– Sürgetett az idő – hebegem. – Már elfogták, és nem hagyhattam magára, nem vagyok az a típus.

Atlas még erősebben magához ölel, szinte már levegőt sem kapok, ugyanakkor van ebben valami átkozottul megnyugtató. Inkább meghalnék, mint hogy arra kérjem, lazítson a szorításán. Kezét a tarkómra teszi, és a fülembe suttog.

– Ebben soha nem kételkedtem, édes, mint ahogy benned sem. A többiek megbaszhatják, már mondtam neked, hogy ketten állunk szemben az egész világgal.

Beletörődöm, hogy itt fogok meghalni a karjai között, és nem is bánám, még akkor sem, amikor már a föld alatt rohadok, vagy a pokol bugyraiban égek a bűneim miatt.

– Bassinger, szállj le róla! El kell vinnünk, mielőtt lázadás törne ki – teremti le North, de semmi értelme a szavainak.

Miféle lázadás?

Mi a francért törne ki lázadás, és pontosan kik lázadnának? Mindenesetre Atlas lassan elereszt, ami nem jó ötlet, mert kibicsaklik alólam a lábam.

Elkap, és megint a karjaiba zár.

– Gyógyítóra van szüksége! Eszedbe jutott egyáltalán, hogy hozz egyet magaddal? – vág vissza Northnak. – Ardernt leszarom, ő várhat. Csak a holttestemen keresztül kaphat más hamarabb ellátást, mint a horgonyom.

Ezután továbbra is a karjai között tartva arrébb lép, és megáll Sage előtt. Kinyújtja felé az egyik kezét, hátha segítségre lenne szüksége. Sage azonban megrázza a fejét, mire Atlas int neki, hogy kövessen minket a repülőre. Gondoskodik a barátom biztonságáról is, nekem pedig egy szót sem kell szólnom, mert bár alig ismerjük egymást, Atlas már rájött, mivel olvaszthatja fel a jéghideg szívemet.

Hagyom lecsukódni a szemem, elmormolok egy halk köszönetet, és ezután minden elsötétül előttem.

Félig-meddig újra magamhoz térek, amikor Atlas leül mellem, és kicsit megigazgat, hogy belesimuljak a karjaiba.

Érzem, hogy Sage a homlokomra teszi a kezét. Arról pusmog a horgonyommal, hogy keresnek nekem egy gyógyítót.

– Minden oké – krákokom. – Amint hazaérünk, vigyetek el Felixhez! Nem szeretném, ha rajta kívül bárki más hozzám érne, amikor nem vagyok teljesen magamnál.

Atlas karja megmerevedik, és egy pillanatra azt hiszem, megharagudott rám, de a kötelékem érzi, hogy Gabe telepedett mellénk. Kissé nekem ütközik, miközben lerogy az ülésre.

Atlas ellenségesen morog rá.

– Kurvára leszállhatnál már rólam! – förmed rá Gabe. – Elkábítottak, és a szart is kiverték belőlem.

A kötelékemnek egyáltalán nem tetszik, amit mond, és a képességem még azelőtt kiszabadul belőlem, hogy megakadályozhatnám.

Gabe felkiált, amikor eltalálja, és azonnal felpattan, mintha attól tartana, hogy darabokra szedem az agyát. Nincs elég erőm ahhoz, hogy rosszul érezzem magam emiatt. Márminthogy a horgonyaim nem tudnak arról, mi mindenre vagyok még képes.

Igazából fogalmuk sincs az egésze.

Gabe jön rá elsőként, mi történt.

– Már nem fáj a fejem, és nem is szédülök – közli.

Lépteket hallok, és a kötelékem felismeri a közeledő Gryphont, aki mély, reszelős hangon szólal meg.

– Ez meg mi a fasz volt? Mi a fene történt az imént?

Érzem, hogy a Draven fivérek is egyre közelebb jönnek, ezért még ebben a kába állapotban is megfeszülök. Gabe szólal meg, sokkal nyersebb, mint amilyennek valaha is hallottam.

– Ha még egy lépést teszel a horgonyom felé, kurvára a saját fogammal harapom át a torkodat.

Azon töröm a fejem, ki lehetett olyan hülye, hogy megpróbált a közelünkbe férkőzni, mert a Dravenekkel nem merne így beszélni, viszont Nox szarkazmustól csöpögő hangja megcáfol.

– Ő az én horgonyom is.

Atlas felhorkan.

– Nem. Ő a bokszzsákod, a kedvenc áldozatot. Minden történetedben rá osztod a főgonosz szerepét. Ha egy

lépéssel is közelebb jössz hozzá, a repülő összes utasával végezni fogok, amennyiben szükséges, hogy megállítsalak. Nem mondom még egyszer.

Minden erőmet összeszedve próbálom kinyitni a szemem, hogy felkészítsem magam a küszöbönálló háborúra, mert Nox Draven soha nem hátrál meg. De rohadtul fáradt vagyok.

Talán tényleg az lenne a legjobb, ha meghalnék a nem-sokára kitörő zűrzavarban.

Megint léptek hangját hallom.

– Vigyétek a hálóba! – vakkantja Nox. – Beszélünk kell. Most azonnal.

Hálóba?

Hát persze hogy North repülőjén van egy kibaszott hálószoba is. Hát persze.

Atlas óvatosan a karjaiba zár, és könnyedén felemel, mintha súlytalan lennék. A mellkasához ölel, akár egy értékes tárgyat. A repülőt emberek hangja tölti meg. Mindenfelé záporoznak a parancsok, miközben a felszálláshoz készülődünk.

Nem tudom, miért tart Atlas ilyen nagy becsben, hisz épp most nyomorítottam meg egy rakás embert, ő mégis úgy viselkedik, mintha csak még fontosabbá váltam volna, mint korábban.

Szilárdan áll a lábán, pedig nyüzsögnek körülöttünk az emberek. Átvisz egy másik szobába, óvatosan letesz az ágyra, gondosan betakar, és csókot lehel a homlokomra.

Szinte bosszant, hogy ezt sehogy sem nyugtázhatom, és nem is kérhetek belőle többet.

Még nagyobb sürgölődés támad a szobában, aztán bezárul az ajtó.

– Mozgás, Draven! Azt akarom, hogy mihamarabb eltűnj ebből a szobából, és olyan távol kerülj Olitól, amennyire ezen a kibaszott repülőn csak lehetséges – morog Atlas.

Próbálom kinyitni a szemem, de semmire sem megyek vele.

Nox halkan morog, és egyre közelebből hallom a lépteit.

– Épp most gyógyított meg mindannyiunkat. Nem gondolod, hogy ezt meg kellene beszélnünk? Nem szeretnéd tudni, hogy pontosan mit tett a mi kis hazug horgonyunk?

Gabe felhorkan.

– Te is tudod, hogy vészhelyzet esetén a horgonyok képesek meggyógyítani egymást. Rohadtul túlléphetnél már ezen! De neked muszáj minden apróság miatt felkapni a vizet, mert nem akarsz beismerni, hogy tévedtél Olival kapcsolatban. Isten ments, hogy beismerd, hogy kurvára nem volt igazad. Láttam, hogy néztek rá az ellenállók, Nox. Ismerik őt. Egész idő alatt előlük *menekült*, és most már tudjuk, miért. Azért akarják megkaparintani, mert olyasmire képes, amire egyetlen másik fenomén sem...

Nox félbeszakítja.

– Ő nem egy egyszerű fenomén, kurvára én is ezt próbálom elmagyarázni. Nemcsak annyira állított rakott minket rendbe, hogy életben maradjunk, hanem *minden* bajunkat meggyógyította. Az összeset! Kiegyenesedett az ujjam, Gabe. Egy *húszéves* sérülést gyógyított meg, baszki!

Hoppá!

Úgy érzem, ezután még bonyolultabb lesz az életem, már ha ez egyáltalán lehetséges. Ugyanakkor bármit is felelnek a többiek erre a kijelentésre, azt én már nem hallom. Az agyam végre felzárkózik a testemhez, és elmerülök a semmiben.